

Bemærkninger til lovforslaget

I februar 1990 fremsatte miljøministeren fire lovforslag om henholdsvis miljøbeskyttelse, naturbeskyttelse, planlægning og vandløb. Se Folketingstidende 1989-90, forhandlingerne sp. 4777, 6194 og tillæg A sp. 4155 ff. Dette lovgivningskompleks tilsigtede, foruden at lovfæste en række principper om en bæredygtig udvikling, at imødekomme en række forslag om forenkling og afbureaukratisering, således som det var beskrevet i betænkningen fra udvalget om de kommunale opgavers fordeling og finansiering. (Bet. nr. 1168/1989). I overensstemmelse hermed repræsenterede de fire lovforslag en sammenkrivning af 21 eksisterende love på miljøbeskyttelsesområdet. Samtidig med fremsættelsen af de nævnte fire lovforslag fremsattes forslag til en lov om naturklagenævnet samt forslag til lov om råstoffer. Se Folketingstidende 1989-90, forhandlingerne sp. 4776, 4778, 6075, 6127 og tillæg A sp. 4113 samt 4531.

Forslagene fandt ikke umiddelbar tilslutning i Folketinget ved førstebehandlingen. Forhandlingerne om forslagene var ikke afsluttet ved udskrivelsen af folketingsvalget den 12. december 1990.

De seneste revisioner af miljøbeskyttelsesloven fandt sted i 1988 efter væsentlige ændringer i 1986. Behovet for en ajouring af visse dele af loven med henblik på indarbejdelse af princippet om renere teknologi har navnlig trængt sig på efter vedtagelse af lov om kemiske stoffer og produkter, jf. lovbekendtgørelse nr. 566 af 15. august 1989, der for første gang lovfæster dette princip, der er søgt gjort operativt gennem to handlingsplaner for renere teknologi (jf. Miljøstyrelsens udviklingsprogram for renere teknologi 1986-89 og Miljøministeriets handlingsplan for renere teknologi 1990-92).

Forslagsstillerne har med dette lovforslag fundet det vigtigst at indarbejde princippet om brugen af renere teknologi samt i øvrigt at foreslå en række væsentlige forbedringer af lovgivningen, således som foreslået i dele af miljøministerens lovforslag om miljøbeskyttelse. Se Folketingstidende 1989-90, forhandlingerne sp. 4777, 6194 og tillæg A sp. 4155, L 21, fremsat i februar 1990. Dette gælder således bl.a. de foreslåede bestemmelser om affald. Kravet om afbureaukratisering og forenkling er ikke imødekommet i dette lovforslag for så vidt angår sektorplanlægnings-

bestemmelserne i den gældende miljøbeskyttelseslov, ligesom lovforslaget kun medfører ophævelse af loven om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald, lov om blyindhold i motorbenzin og lov om begrænsning af svovlindholdet i brændsel.

Derudover foretages med lovforslaget en række ændringer, eksempelvis indførelse af et forsigtighedsprincip, sikkerhedsstillelse som vilkår i forbindelse med miljøgodkendelse og ændringer i klage- og straffebestemmelser.

Princippet om renere teknologi

Den gældende miljøbeskyttelseslov bygger i hovedsagen på den tanke, at indsatsen med at forebygge og afværge forurening skal ske ved at stille krav om rensnings- eller afværgeforanstaltninger i forbindelse med de kilder på virksomheder, som udsender forurenende stoffer til luften og vandet. Fokus har således været på mængder og koncentrationer af forurenende stoffer, som kommer ud af henholdsvis spildevandsrøret og skorstenen. Hertil kommer så begrænsninger af andre lokale gener i form af lugt og støj fra virksomhederne.

For så vidt har en væsentlig del af miljøreguleringen kunnet ses som en udvidelse og modernisering af reguleringen af fast ejendom. Den gældende miljøbeskyttelseslov har da også gennem kortlægnings- og planlægningsbestemmelserne i lovens kapitel 9 knyttet an til lovgivningen om den fysiske planlægning, som indeholder de sammenfattende rammer for placering og anvendelse af fast ejendom. Tilsvarende kan det siges at gælde for de styringsmidler, som er de fremtrædende efter den gældende lov, at de ofte stiltiende bygger på den forudsætning at skulle rettes til en vedvarende aktivitet knyttet til en bestemt fast ejendom. Hovedvirkemidlerne: Krav om forudgående tilladelse til eller godkendelse af en vis aktivitet på et nærmere bestemt sted – suppleret med muligheden for gennem påbud at afværge eller begrænse belastningen – er som regel uanvendelige i forbindelse med den forurening, som ikke kan henføres til stationære kilder. Det gælder frem for alt forureningen fra trafikken og fra mobile anlæg samt forureningen fra produkter og varer, som gennemstrømmer samfundet.